

[Christophersen]

vinst, og ingen ville blive rigtig berørt af det, men alligevel var det en stor reform. Her har vi en redegørelse, som helt klart fører til en afgørende forandring på væsentlige punkter. Alligevel får vi ikke noget at vide om, hvad det skal koste. Det synes jeg er ganske utilfredsstillende. Der nævnes nogle beløb her: 60 mill. kr. skal sættes op til 120 mill. kr. et sted, man skal lave indekslån, man skal give tilskud til dem, der køber obligationerne, man skal også give tilskud til dem, der finansieres med indekslån, for at de senere kan klare sig i konkurrencen, de, der er finansieret på traditionel vis, skal have tilskud i starten, og hvad ved jeg. Men der er ingen samlet opgørelse over, hvad dette projekt koster. Det synes jeg ministeren skylder os. Hvad er det for en stor samlet regning, denne boligpolitiske redegørelse ville føre til, hvis den blev accepteret af Folketinget?

Jeg håber, det er skinnet igennem mine betragtninger her, at vi ikke ser med nogen sympati på ministerens redegørelse. Jeg vil sige til ham det samme, som jeg sagde til skatteministeren: vi kan godt fås i tale, når vi skal snakke boligpolitik. Jeg vil endda gå så langt som til at sige: der kan ikke føres en fornuftig boligpolitik i Danmark, medmindre et meget stort flertal i denne sal er enigt om det, og medmindre det flertal spænder hen over midten, for ellers gør man boligpolitikken til en politisk kamplads. Det er desværre det, som er ved at ske nu. Det beklager jeg, og derfor synes jeg, at ministeren, hvis han vil have os i tale, skal bruge sommeren til at tænke igennem endnu en gang, hvad det var, han selv ville have foreslået.

Keld Andersen (KF):

I stedet for de tidligere så ofte bebudede lovforslag om en langsigtet boligpolitik til erstatning af det boligforlig, der udløber til april næste år, skal vi i dag drøfte noget, som for ministeren og dermed regeringen måske er mindre forpligtende, nemlig den redegørelse, som boligministeren her har fremlagt.

Lad mig straks sige, at for den, der har næret bange anelser for så vidt angår regeringens planer om en fremtidig boligpolitik, må disse siges til fulde at være indfriet.

For nogen tid siden blev offentligheden præsenteret for nogle tanker og ideer om en fremtidig boligpolitik i form af den såkaldte

hvidbog med titlen »En solidarisk boligpolitik«. Det er nok ikke så helt få, der finder, at den politiske farve på denne bog snarere er rød, og jeg har i hvert fald meget svært ved ved en gennemlæsning af bogen at se ret meget solidaritet på boligområdet, når det drejer sig om forholdet mellem ejere og lejere.

En ting står i hvert fald ganske klart, nemlig at det i stor udstrækning er de samme personer, der har ført pennen såvel ved denne bogs tilblivelse som ved den redegørelse fra boligministeren, der er til debat i dag. Boligministeren vil naturligvis benægte denne kendsgerning; men kan dog under ingen omstændigheder komme bort fra, at man i alle tilfælde har skrevet ganske godt af efter »En solidarisk boligpolitik«. Man fornemmer tydeligt den indflydelse, venstrefløjen i regeringspartiet samt LO har haft på dette udspil, og jeg vil gerne sige til ministeren, at dette er fra min side ikke ment som en kompliment.

Medens ministeren for skatter og afgifter med sin redegørelse tydeligvis lægger op til, at det skal gøres dyrere at bo i sin egen bolig, så skinner det lige så tydeligt igennem boligministerens redegørelse, at noget sådant absolut ikke skal gælde for lejerne. Det konservative folkeparti er af den principielle opfattelse, at hele befolkningen, hvad enten man ejer sin egen bolig, eller man bor til leje, med rimelighed kan forvente, at regering og Folketing på nuværende tidspunkt viser tilbageholdenhed, når det drejer sig om forslag, der betyder større boligudgifter, om ikke af andre grunde, så ganske enkelt fordi det samme Folketing ved sidste år at ophøje mæglingsforslaget til lov pålagde den samme befolkning at vise tilbageholdenhed for så vidt angår lønkrav.

Med nye og højere afgifter på ejerlejligheder og ejerboliger lægger man i stedet op til at lade en bestemt befolkningsgruppe alene bære de øgede økonomiske byrder, som den nye skattereform, vi lige har haft til debat, indebærer. Resultatet heraf vil afgjort blive et stærkt faldende byggeri af ejerboliger, men det er måske også hensigten. De beskæftigelsesmæssige virkninger af en sådan politik synes man helt at se bort fra.

I den konservative Folketingsgruppe kan vi bestemt ikke opfatte regeringens udspil som indeholdende blot antydningen af en invitati-